

Kövek

(Részlet)

Kitaláltam, hogy egy próbát mindenképp megér Kamaraerdő is, van tanösvény, fű, fa, virág. Nagyjából három kilométert már le tudtam futni egyszerre, vagyis ideálisnak tűnt egy kis erdei utas futásra. A villamossal majdnem a végállomásig mentem, a megállótól pedig elkezdtem bekocogni az erdő felé. Nem akartam gyorsan menni, inkább az volt a fontos, hogy minél tovább bírjam. Bedugtam a fülhallgatót, és kerestem valami zenét. Szerettem egy-egy előadó összes számára rányomni, így nagyjából tudom, miket fogok hallgatni, de a véletlenszerű sorrend miatt mégis tartogat meglepetéseket. A Vad Fruttik mondjuk éppen nem lassú futásra való, de a hangulatomhoz nagyjából ez passzolt. Pont a *Limonádé*val kezdődött a rotálás, amit nem is szerettem annyira, jobb is, ha gyorsan túl leszek rajta. Az első szakasz még egy kertvárosi részen vezetett, majd elmaradtak a házak. Itt rögtön egy komolyabb emelkedőn kellett felmászni, azt hittem, ott dőlök be az egyik kapualjba.

Azt gondoltam, az erdei ösvényeken ide-oda kaszálva elfutok a Nagyrétig, utána pedig meglátom, hogy mire lesz erőm. Az már látszott, hogy további emelkedőkre annyira nem, úgyhogy gyorsan vettem egy jobbst, amint beértem az erdőbe, hogy ne kelljen tovább kaptatnom. Ahogy kocogtam a fák alatt, azon kezdtem gondolkodni, hogy mikor csináltam bármit, ami fele részben is annyira tartalmas volt, mint egy félórás futás a peremkerületben. Nem tudtam válaszolni rá. Közben hallgattam a *Béke* presszót.

Nem éltünk valami nagy társasági életet. A „dolog” után nem szívesen mentem idegenek közé. Penészesnek és dohyszagúnak éreztem magam minden trendi helyen, mindegy, hogy egy belvárosi bulikocsmáról vagy lakberendezési boltról volt szó. Ráadásul ahogy beléptem, azt éreztem, hogy valaki biztos felismer – hogy honnan, azt ugyan nem tudom –, és elkezd susmorogni, nézd, ott a csaj az irodaház tetejéről. Apránként jutottam el oda, hogy egy-két ismerős helyet leszámítva nem szívesen mentem sehova. Volt egy bejáratott zöldeges, pék, pizzéria és egy-két söröző, borozó. Péter néha elvitt a munkatársaival máshová is, de általában nem szívesen hagytam el a megszokott köreimet. Korábban sem voltam hatalmas felfedező, de a „dolog” után már szinte sehova se mentem.

Takaréklángra állított életet éltem, úgy éreztem, így tudom megvédeni leginkább a biztonságomat – leginkább saját magamtól. Ezerszázalékosan biztonságos környezetet akartam magam körül, ezért semmi, de semmi kockázatot nem vállaltam. Úgy alakítottam ki az életviteletemet, hogy még véletlenül se fordulhasson elő még egyszer olyan „dolog”. Irtóztam és mene-

kültem azok elől, akik felzaklathattak. Nem vállaltam konfliktusokat sem a munkahelyen, sem a buszon, villamoson, se otthon. De ez nem egyszerű behódolás volt. Nem arról volt szó, hogy mindig engedtem a környezetemnek – hiszen akkor sokkal több helyre eljártunk volna, Péter húzott volna magával, mint egy utánfutót, én pedig mentem volna zokszó nélkül. Ehhez képest gondos tervezés és érzelmi zsarolások révén úgy alakítottam a dolgokat, hogy mindig úgy legyen végül minden, ahogyan az nekem a legkényelmesebb.

A kényelem persze nem jelentette azt, hogy az jó is. A kényelem egyet jelentett a megúszással. Úgy lavíroztam, hogy a lehető legkisebb ellenállás árán haladjak előre. Ez az előrehaladás ugyanakkor nyilvánvalóan nem volt valódi. Inkább olyan alibimozgás, mint mikor evezel a folyón, de épphogy csak beledugod a lapátot a vízbe. A parthoz viszonyítva egész jól haladsz, valójában azonban ez nem az úgynevezett evezésednek köszönhető, hanem a sodrásnak. Te csak felfekszel erre a sodrásra, és a kis korrigáló lapátalással csak annyi a célod, hogy ne borulj fel. Ha kicsit is evezel, valamenynyivel gyorsabb leszel, mint a sodrás maga, és már képes leszel irányítani a csónakot. És az egész olyan, mintha haladnál. Valójában persze egy tavon megmutatkozna, mennyire semmit sem csinálsz: ha nem lenne sodrás, egy métert sem jutnál előre egész nap.

Valójában nem is haladtam előre semmit. Automatizmusokból állt minden nap minden órája. Automatikusan szólt az ébresztő még szombaton és vasárnap is. Felkeltem, hétköznap Péterrel, hétvégén egyedül, hadd aludjon még egy kicsit. Reggeli kávé, vajjas zsömle sonkával. Péter mindig nevetett, amikor látta, milyen kínos műgonddal metszem rá a sonkát a zömlére, nehogy egyetlen kis vajjas felület is csupaszon maradjon, vagy hús lelógjon. A sonkaszeletet ráfektettem a felületre, a lelógó részeket pedig körbe levágtam. A nyusedéket második réteggént tettem rá az első rétegre, amely nem fedhette le tökéletesen az elsőt, de valamelyest igyekeztem egyenletesen elosztani a rendelkezésre álló felületen. Ő csak fogta a vaját, szétkente, a sonkát ráhajintotta és már ette is. Nekem percekbe telt egy szendvics elkészítése, neki öt másodpercbe. A szendvicsgyártás igazi kamuevezés volt, tökéletes pótcselekvés, mintha valami nagyon fontos lenne, pedig teljesen lényegtelen.

A reggeli után munka, hétvégén takarítás, ebéd, kávé, olvasgatás vagy délutáni alvás, aztán este készülődés a másnapra. Olykor egy-egy mozi, koncert, tényleg csak a legvégső esetben étterem. Hajmosás, szőrtelenítés, manikűr. Néha szex. Alvás.

Összességében nem is csoda, hogy ezt Péter nem bírta. Egy ideig maximálisan toleráns és türelmes volt, aztán valószínűleg elunta az egészet. Neki mozgalmas élet kellett, engem pedig nem lehetett kizökkenteni. Vagy nem akart, nem tartotta feladatának. Fogalmam sincs. Mindenesetre a kis, ezer-százalékos biztonsággal megtervezett és működtetett életemen ott keletkezett a legnagyobb szakadás, ahol egyáltalán nem számítottam rá. Péter elment. Vagyis léket kapott a csónak. Egy ideig igyekeztem úgy tenni, mintha ezt az aprócska problémát figyelmen kívül tudnám hagyni, ha behúzom az

evezőket, és egyáltalán nem csinálok semmit. A sodrás majd visz. De valójában nyilvánvaló volt, hogy ki kell szállnom, ha nem akarok elsülyedni.

Tíz évvel ezelőtt a „mindig add magadat” szöveg volt a legnépszerűbb az önmegvalósító, öntömjénező csoportok és unatkozó harmincas-negyvenes nők körében, ma kétségkívül átvette a helyét a „lépj ki a komfortzónából” tanács. Ha le akarsz fogyni, ha palit akarsz találni, ha új munkát akarsz, akkor lépj ki a komfortzónából. Azt is mondhatnánk, nézz már körül, kisanymám, nem te fújod a passzátszelet, nem vagy olyan különleges, hogy hozzád alkalmazkodjon mindenki, ha zabálsz, kövér maradsz, ha picsáskodsz, mindenki menekülni fog előled, ha nem akarsz dolgozni, senki sem akar alkalmazni. Szóval kapd össze magad, és ne rinyálj! De ez nem hangzik olyan jól, mint a „lépj ki a komfortzónából”.

Az én komfortzónám leginkább egy tízszer tízes cellára hasonlított, vagyis ahhoz, hogy kiléphessek onnan, nagyjából egy bobcat kellett volna, hogy leromboljam egy füst alatt az egészet a francba. Valójában egyáltalán nem éreztem komfortosnak az életemet vagy a zónámat, és nem is az volt a nagy felismerés, hogy hátra kéne hagyni mindent. A valódi megválaszolatlan kérdés az volt, hogy mégis hová menjek azután. Csinálni kéne valamit, de hát mi a szart? Mintha egy félanalfabétát belöknél a Széchenyi Könyvtár olvasójába, hogy nesze, olvasgass.

Ahogy lassan vége lett a *Béke* presszónak, elkezdtem nehezebben venni a levegőt. Éreztem, hogy fáradok, mintha valaki rálépett volna a mellkasomra. Egy útkereszteződéshez értem, és nem tudtam eldönteni, merre lenne jobb kanyarodni. Most akkor merre? – tettem fel a kérdést félig hangosan, de nem is igazán tudtam, hogy a szó szerinti vagy átvitt értelmében. A választ egyik verzióra sem tudtam, végül elfordultam jobbra, hogy legalább azon túl legyek. Hová menjek? Merre? Miért nem tudom? Mi a bűdös nagy francot csináljak? Ezek a kérdések forogtak a fejemben folyamatosan, miközben egyre nőtt a mellkasomra nehezedő súly. Bezzeg Péter milyen könnyen megtalálta, hová kell mennie, milyen könnyen hátra tudta hagyni a számára terhes szarságokat. Én meg itt maradtam egyedül.

És akkor belém hasított, hogy nem is csak azóta vagyok egyedül, amióta elment. Sokkal korábban kezdődött. Gondolom, akkor, amikor összejött Blankával, vagy mielőtt összejöttök. Vagy még korábban. A „dolog” után gyakorlatilag egyedül maradtam, hiába volt ott, hiába segített. Persze nélküle talán csak nyáladzanék egy bűdös ágyon fekve, vagy már felkötöttem volna magam, esetleg most innám el végérvényesen az agyam. Azt nem vitathatom el, hogy technikai értelemben a felszínen tartott nagyon sokáig, amíg látta értelmét, vagy volt benne lelkesedés, nem talált jobbat. Vagy egyszerűen amíg látta az eredményét. Aztán meg már nem.

De mégis egyedül voltam. Fizikailag ott volt ugyan, de valójában mégis egyedül hagyott. Nem akarta megérteni az okokat, valószínűleg azt képzelte, ez rám és az orvosokra tartozik, amikor meg hanyagolni kezdtem az orvost, akkor meg már csak rám, ha már meghoztam a szerinte nyilvánvalóan rossz döntést, és elhagytam a terápiát. Láttam néha a szemében, hogy

nem érti, miért nem tudok elfogadható módon működni, miért zárkózom be, miért nincs kedvem kocsmázni menni olyanokkal, akiket régóta ismerek. Nem értette, valójában mi bajom van, azt hiszem, végig arra számított, hogy egyszer csak elmúlik. Mert nincs is semmi bajom, nyilvánvalóan csak unatkozom, vagy fel akarom hívni magamra a figyelmet.

A fülhallgató kicsit meglazult, odanyúltam, megigazítottam, majd néhány másodperc múlva, szinte sorsszerűen jött a *Darabokban* című dal. Futottam, futottam, egyre gyorsabban és egyre jobban kapkodva a levegőt. Megláttam a Nagyrétet, de odáig még egy hosszabb, egyenes erdei út vezetett. Ráláttam a rétre, egészen világoszöld volt, az erdő, ahol éppen futottam, majdnem fekete a kontraszttól. Kiérve a rétre letértem az útról, és a fűvön kezdtem futni, jólesett, hogy oda kellett figyelni kicsit a talaj egyenetlenségére. A fejemben folyamatosan zakatolt, hogy Péter egyedül hagyott, egyedül hagyott, egyedül hagyott. Már nem akartam különválasztani a lényegi és a fizikai egyedüllétet, nem akartam megmagyarázni sem, felmenteni Pétert, vagy kívülállóként szemlélni, miért hagyott egyedül, vagy mit kellett volna tennem, hogy ez ne így legyen. Csak ütemesen ismételtam a nagy felismerést: egyedül, egyedül, egyedül! Elkezdtem magamban énekelni a dal szövegét: szétnyitott mellkassal fekszem hanyatt a kockás abroszon, darabokban, darabokban, darabokban.

20

Azt hittem, megfulladok, olyan nehezen kaptam levegőt. Rájöttem, hogy nem a futás miatt, hanem mert a visszatartott sírás miatt nem tudtam ütemesen lélegezni. Nem néztem a lábam elé, és elbotlottam. Mire észbe kaptam, már csak a nagy sebességgel közeledő fűcsomókat láttam magam előtt, esélyem sem volt kivédeni az esést. Hatalmasat estem, végighasaltam a földön, a lábaim kicsit visszacsapódtak a levegőben, majd azok is odavágódtak a talajhoz. Ahogy megállapodott a testem, elkezdtem sírni. Az esés nem fáj igazán, normális esetben felálltam volna, és mentem volna tovább. De most képtelen voltam megmozdulni. Elhatalmasodott rajtam az önsajnálattal vegyes keserű felismerés, hogy mennyire régen elromlott minden körülöttem, hogy mennyire régóta vagyok teljesen egyedül a gondjaimmal és nyomorommal. Hagytam, hogy eluraljon a felszabadító sírás, hogy a könnyel, meleg levegővel és takonnyal együtt kimosódjon belőlem a lerakódott szenny és kavics. Az eséskor ráharaptam egy csokor tarackra, éreztem a számba került fűvet és földet. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy vajon hány kutya pisálhatta le ezt a fűcsomót, de ez nem befolyásolta, hogy hason fekve bőgjek a csodálatos májusi napsütésben.

Fogalmam sincs, meddig feküdtem így, a fülhallgató kirepült a fülkagylóból, így a zene alapján sem tudtam követni az időt. Akár órák is lehettek, de valószínűleg néhány percig tartott az egész. Éreztem, hogy lassan újra kezdem normálisan venni a levegőt, már csak néha szorította össze rohamszerűen a tüdőmet a múltfélben lévő sírás. Még hüppögtem, amikor feltápáskodtam. Négykézlábra emelkedve oldalra pillantottam, és ott állt egy ürge földbe gyökerezett lábbal, karjában egy kétéves forma gyerekkel. Ránéztem, igyekeztem minél gyorsabban felállni. Nagyjából úgy nézhettem ki, mintha beálltam volna egy könnygázgránát füstjébe, az egész arcom úszott

a mindenféle folyadékban. Gyorsan előkaptam egy zsebkendőt, hogy a nagyját letöröljem, és kifújhassam az orrom. Az ürge közelebb lépett, zsebébe túrt és elővett néhány zsebkendőt.

– Jól van? – kérdezte bizonytalanul, miközben átnyújtotta a zsepiket.

– Persze, semmi gond – válaszoltam, elvettem a zsebkendőket, és megint orrot fújtam.

– Biztos?

– Igen, igen, csak éppen szanaszét vagyok hullva. De a térdem nem fáj – mondtam. – Tényleg – tettem hozzá, mert nem voltam túlságosan meggyőző. Elkezdtem keresni a fülemből kiesett dugaszokat, intettem neki, és elindultam. Tétován visszaintett. A gyerek elkezdett nyüszögni, ő erre megfordult, és visszament a távolból nézelődő családjához. Lassan visszakocogtam a villamoshoz, szerencsém volt, kevesebb, mint tíz percet kellett várni rá. A pár perc árcsorgás után, amikor hirtelen felléptem a villamos lépcsőjére, a térdem belesajdult a mozdulatba. Borzasztóan fájt, de még rosszabb volt leszállni. Hazafelé csak sántikálni tudtam, de csak otthon néztem meg alaposan. A bőr kicsit le volt nyúzva, nem volt nagyon vészes, de egy jó tenyérynyi helyen zöld nyomot hagyott a fű a seb körül. Megnyomogattam, iszonyúan fájt. Négy és fél kilométert futottam, a telefonalkalmazásom ujjongva közölte az új rekordot.

páratlan oldal

www.es.hu

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

**Kattintson
a www.es.hu-ra!
SMS-sel is
előfizethet!**

PUBLICISZTIKA,
FEUILLETON,
PRÓZA, INTERJÚ,
VERS, VISSZHANG,
KÖNYVKRITIKA,
MŰBÍRÁLAT,
GALÉRIA